

התאגרות

סוכרי בפריס

העתונאים הצרפתיים סונורו בחודש נובמבר האחרון ע"י כניסתו למלוכה של האלוף העולמי בהתאגרות למשקל חצי בינוני - הכושיהאמריקאי ריי "שוגר" רובינסון. לידו נמצאה אשתו הדוגמנית לטעבר, אדנה מאי, מנהל העסקים שלו - ג'ורג' גייפורד, שני מאמני איגרוף, מזכיר, וספרו הפרטי.

אחריו צעדו בתהלוכה רבת-רושם סבי-ליס, שנלחמו ב-32 צורות וב-15 מזודות, שהכילו, בין היתר, שלוש מערכות של כלי רדיו, 140 תקליטי ג'ז, שישה שקי אימוץ, עשרה זוגות של כפפות-איגרוף והגרדובה האישית למסעות: 12 חולצות, 5 מעילים ולא פחות ממאה עיבות. המנהל הסביר: "לא יכולנו להשאיר מישהו, וכך יצא שכולנו באנו".

בשבוע החולף הסכימו העתונאים הצר-פתיים, שנוסף לשיירה הכבודה, היה רר בינסון לוחם ראוי לשמו, שהפיק כל מה שאפשר מ-155 הליברות שלו. בשרשרת קרבות רצופים הכה הכושי את כל מתני גדיו בנוק-אאוט. את האלוף האירופי הק-דם במשקל בינוני (162 ליברות) - ג'ין טטיק - הכה "הסוכר" תוך שני סיבוי-ביים (אגב, קרב זה מוצג עתה ביומני הקולנוע בתל-אביב). עוד לא הספיק ריי לנצח בפריס וכבר נע לכוון בריסל, ואף כאן חזר על אותה התמונה: הקרב נגד האלוף הדולנדי במשקל בינוני - לוק ואן דאם--



"סוכר" ריי רובינסון
לאשה: 140 תקליטים

הוכרע תוך ארבעה סיבובים. עוד לא נסתיי-מה הפרשה וכבר נמצא רובינסון בגיבוי-כדי ללמד שיעור בתורת האיגרוף את המת-אגרוף הצרפתי במשקל בינוני - יאנק בל-זאק (הקרב נמשך 10 סיבובים).

ריי רובינסון הפטיר לאחר הקרבות: זאת התכנית המהירה ביותר, שעשיתי עד עתה.

התרששות וריווחים. במצעים מהי-רים ונמצים כאלה זכו מיד להערכות והערות. העתונאים השוו את רובינסון לב-לט ע"י ליפאר (גובלה, שסיומה הוא מהיר ומפתיע כאחד), שנכתב ע"י גואי-דה-מו-פאסאן. רובינסון העריך מאד את המחמ-אה, שעזף אליו מכל עבר, אך יותר מכך העריך והתעניין ביותר בקבלות הכס-פיים, שזרמו אליו בשפע. שלושה הקרבות הכניסו לו סכום של 23,000 דולר, סכום המספיק להחזיק מכונת "קאדילאק" מהר-דרת, אשה בשם אדנה מאי, המתהדרת בל-בושה (המלבושים הצרפתיים כל-כך מוש-כים ונוצצים...), וכן, לשלם לבעל מלון מפואר בפריס סכום עגול, דמי החזקת כל הפמליה, ובנוחיות אמריקאית.

אך בזאת לא נאמרה המילה האחרונה ע"י האמריקאי שחום-העור, שכבש את

פריס, אם כי נצחון כזה, בלילה הראשון לבואו, עורר רעש מספיק, רובינסון הגדיל את מספר מלוייו לעשרה, ע"י ששכר את הגמד גימי קארובי כשומר-ראש ומת-רגם. הוא אף ערך קונצרט עם מנגן הג'ז המפורסם סידני בקס, והופיע בודאט עם מוריס שבליה, נוסף לארוחת חגי-גיות בכל מקום מפורסם.

לשמור ולהכות. כאשר נדם הרעש בעתונות הצרפתית על המתאגרוף האמרי-קאי, דאג המתרגם קארובי לסנסציות חד-שות. לפני ש"שוגר" נסגש בתחרות עם האלוף הצרפתי במשקל בינוני - רוברט וילמיין - ידעו כבר כל העתונאים לספר על הפגישה הרומנטית, שקיימה בין הש-ניים בפילאדלפיה. ההתעניינות העצומה, שעורר קרב זה, הכניסה כמות הגונה של פרנקים לכיסו המלא-דולרים של האמריקני. ב"פליס-דה-ספורט" נתאסף קהל עצום בש-בוע החולף.

"אחכה להזרמנות". לפני הקרב הודיע האלוף, שהוא ינקוט באותה האס-טרטגיה, שהביאה לו גם אז את הנצחון בנוק-אאוט. "בקרב האחרון" ספר רובינ-סון, "התעסק וילמיין וסגר את עצמו בפני מהלומותי. רק פעם אחת גילה את פרצו-פו ואז הכרעתי בנוק-אאוט. הפעם אשמור ואראה את שיטת מלחמתי ואדע לעמוד נגדה".

העמידה נגד וילמיין לקחה הפעם קצת יותר זמן. בסיבוב החמישי העניק רובינסון מהלומה, אך הענין נסתיים בסיבוב התשי-עי לאחר שלוש מכות קטלניות. השבוע התעשר ריי "שוגר" רובינסון ב-17,000 דולר. כאשר הסכומים מונחים בכיסו, הוא נעשה נדיב והופיע בקרב-צדקה, בפרנק-פורט, לפני החזרה לארה"ב.

גנות בזירה

למה הם חוזרים, או מנסים לחזור לזי-רה? הסיבה להופעה תמוהה זו כתובה בדיו-אדומה בפנסק החשבונות, והתוצאה רשומה פעמים קרובות (גם-כן בצבע אדום), על קרקע הזירה!

היסטוריה אדומה. תולדות ימיהם של המתאגרפים הגדולים רצופה שלשלה של קרבות מרים וכשלונות גדולים. החל מג'ים ג'פרס, שהתחיל את הקריירה בקיבה טובה וסיימה בקיבה פגומה. היו עוד כוכ-בים גדולים, בארנס, בקס או דמפטי. אך מפליא הדבר, שאין זוכרים את המתאגר-פיים במשקלים "הקטנים", כלומר מתאגר-רפיים, שאינם מתמודדים במשקל כבד. ההיסטוריה הספורטיבית מספרת על מתאגר-רפיים, שנוצחו - ברנסו רוס, טוני קגוונרי - אך מעניין, שלאחר שהפסידו את תו-ארי האליפות, נמשכו כולם חזרה לזירה, כדי לנסות את מולם שנית. פעמים משחק להם מזלם, אך פעמים הם חוזרים שבו-רים ורצוצים, ללא יכולת לבנות קריירה חדשה במקצוע אחר, הרחוק משאון הזירה וצעקתיה מחרישות האזניים. לרוב חזו-רים המתאגרפים במשקלות הבינוניים מכי-וון שהזעזוע, שהם סופגים, אינו מספיק. הם יורדים קצת בכוסרם, ומתחילים להת-מודד בקרבות מוקדמים, ולאט לאט מאי-בדים את כושר ההבחנה ושוקעים בתהום.

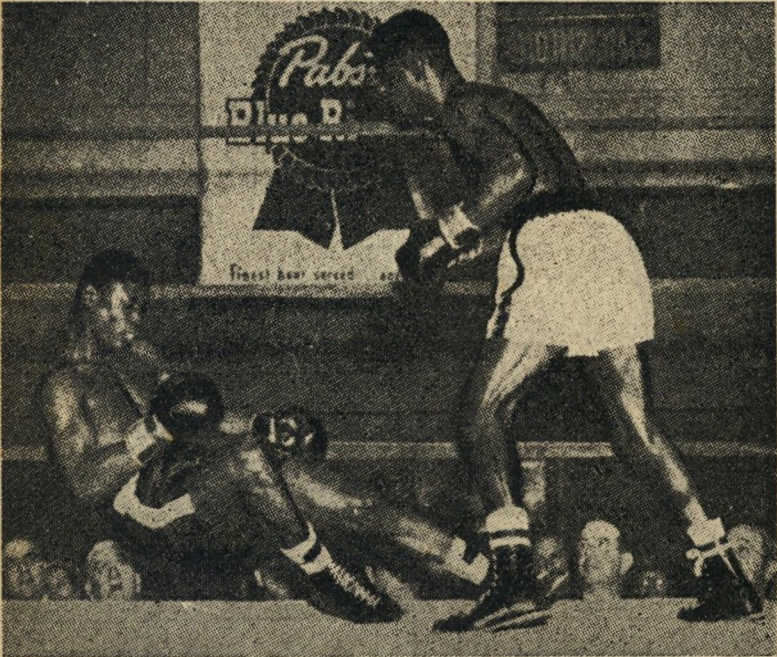
כושרהבחנה אכזר גם לצעירים. טעות בידי אלה החושבים שדוקה הזקנים והותיקים מאבדים את כושר ההבחנה של-הם, או יותר נכון, הנפכים למסוממטים במובן ידוע. מתאגרפים שהגולגולת שלהם דקה, עלולים לסבול עוד בהיותם צעירים. הדבר מתחיל במהלומות קלות הפוגעות בקמטי-המוח ומסתיימת בגמגום, מחשבה איטית, בטשטוש ובהתעלפויות. ישנה הרי-גשה של התרגשות בלתי קבועה, ואין להת-פלא אם מוצאים מתאגרף הבוכה כאשה, או צוחק כמשוגע. זכרוננו נעשה לקוי והוא פשוט חולה-רוח. ראייתו גמיכה נחלשת, והוא רואה עצמים כפולים.

הרופאים מתעוררים. המתאגרף טוני נטש את הזירה בזמן ריימונד ביקוסט לא הספיק, ובעת שהמסטרה הגיעה, הוא בכה כילד על רצח האשה שאהב. קיד לואיס העיד, שהוא סבל ענשים כמתאגרף יותר מכל אדם אחר, אך כל זה לא הועיל וריימונד נחלה. כדי לשמור מפני סוף כזה קיימת מועצת פיקוח, המבטיחה את שלו-מו של המתאגרף ועורכת חקירות ביחס למצב בריאותו. הרופאים יעניקו למתאגר-ף רף מתחיל תעודה על כושר לחימתו, מצב עיניו, לבו, וזכרונו.

לפי התקנות החדשות: מתאגרף שהוכה

5 פעמים, באופן אוטומטי מפסיק, עד שבידיקה נוספת של הרופא תחליט, שהוא מסוגל לקרב נוסף. הצרה היא, שמתאגרף כזה הוקק לכסף מחפש רוסא עייף, והלה נותן לו את התעודה בלי בדיקה מדוק-דקת.

"אני בסדר גמור". צלם וריו תפס את



מכת המוות של אל ("סוני בוי") ווסט
לבת: יום הולדת

אפשר לרפא זאת, מאחר שתאי העצבים שנהרסו אינם צומחים מחדש (לפי התיאור-ריה האחרונה של הרפואה).

אופנועים

ספורט על הבד

השבוע, בפעם הראשונה מאז המכבי-יה, שוב הופיע ספורט ישראלי ביומן חוץ. בבתי-הקולנוע מציג יומן "פוקס-מובי-סון" את מרוץ האופנועים שנערך ביומת "העולם הזה" על גביע שועלי שמשון, ב-גבעתיים, בציגו כי 40 משתתפים עברו מסלול קשה ומגוון.

אחרי היומן הור, מציג יומן כרמל ספורט אחר, נפוץ יותר בארץ - גזיות סרטי-חנכה של שיכונים חדשים. את הסרט הראשון גזיות שרת העבו-רה, גולדה מאירסון, בבאר-שבע, ואת ה-שני, המסמן את הכניסה ל-17 דירות ש-יוקמו בשביל רבנים פליטים בישראל, נג-זו ע"י רב מווקן, במעמד חגיגי ובנוכחות נציגי הציבור וכ"י.

זאורעות השבוע:

הדחיה של שנה וחצי לא הספיקה, ומשחק הגביע, שנקבע לשבת החולפת (גביע המדינה משנת 1948) נדחה שוב. הפעם נעוצה הסיבה בשופט מתאים. שבי-תתם של שופטי הכדורגל, המהיגוד בדרום, לא אישרה שיגור של שופט אחר. נראה שמשחקי גביע המדינה לשנת 1948 יס-תיימו בשנת 1958. שני המשחקים: האחד בפנת-חקה, במסגרת רבע הגמר, בין מכ-כ"י שתח-תקה וה"הפועל" תל-אביב, והשני בחצי-הגמר, בין "הפועל" מחיפה ורמת-גן, יחכו עד שהקרה ישבר.

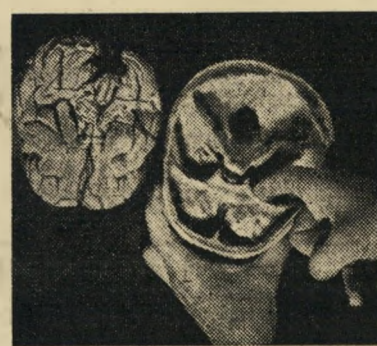
חילופים מעניינים נפלו בין ה"ס-זופורים" בישראל, שלושה הרצים האמ-צ"יים-הבולמים בישראל: משה מלמד (ה"פועל"), יצחק שניאור (ביתר) ושלום שלר-מוזן ("מכבי"). מתחלפים במקומות. שני-אור עבר מ"ביתר" ל"מכבי", שלמוזן עבר מ"מכבי" לביתר" ומלמד - נמצא לא-כאן ולא שם, אך גם לא ב"הפועל" תל-אביב.

בכל אופן עבר מספר קבוצות, בא-ליפות העשור של "הפועל" למשחקים, את ה-300. בשבת החולפת החלו התחרויות בשלב הראשון: תחרויות מחויות. השלבים הבאים הם תחרויות רבע הגמר, חצי הגמר והגמר - האם לא תפונה הפתעות?

התמונה של "הנוק-אאוט" בירת נר-קולאט שנראתה לעיני אלפי צופים בקרב בין חוסט ובאסטו, הקרב ששודר בטלביזיה נראה ע"י משפחת המתאגרף אל חוסט ("סוני בוי") החרדה. כמה דקות לפני תחי-לת הסיבוב השביעי, התאונן המתאגרף במשקל קל חוסט (כנ 21), שעניו מדאיגות אותו, אך "אני בסדר גמור", הכריז המת-אגרף, "ואוכל להמשיך בקרב". חצי דקה אח"כ נחתה על לסתו מהלומה-ימנית של יריבו - פרסי באסט - וחוסט נשכב על-הזירה. 22 שעות אח"כ, לאחר שני נתר-חים, יצאה נשמתו, כתוצאה מפגיעות במוח. הוא היה המתאגרף התשיעי, שמת על-הזירה האמריקאית בשנת 1950. באותה-שעה הגמה בתו בחשינגטון את יום הול-דתה השני.

18,000 או, 200 לירות. כל הנס-יונות לבטח את הספורטאים העוסקים באי-גרוף עלו בתוהו. מועצת הפיקוח אינה מסומכת לגבות מהמתאגרפים או מנהליהם, כסף לביטוח. חברות הביטוח אינן מסכי-מות לתת, בדרך כלל, פוליסת ביטוח, מפני שהסיכון גדול מדי - מתאגרף אחד נא-בק פעמיים בשנה, ומרויח 18,000 לירות, והשני 20 פעם בשנה, ומרויח רק 200 לירות.

איך חורם האיגרוף? כל ההרס וההטמום של מתאגרפים נובעים מכמה



המוח הנפגע של המתאגרף
בוכה כאשה, צוחק כמשוגע

סיבות. בתמונה רואים יפה כיצד נורקים החלקים הקדמיים של המוח כלפי הגולגור-לת, ברצע שכספת-הבוקס פוגעת בראש. במקום המכה עלולים לצמוח גידולים-זרים, מסוכנים ביותר, וברוב המקרים הם מס-כנים את חיי האדם, היות והגידול לוחץ על